

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/216/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

341/2013. (XI. 26.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. március 19-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2013. november 26-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – Sz. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos vele szemben 2013. március 13-án foganatosított rendőri intézkedés miatt 2013. március 19-én postai úton terjesztett elő panaszt, amelyet 2013. április 2-án és 2013. november 4-én kiegészített.

1) A panaszbeadvány szerint a panaszost az intézkedés napján 8 óra 45 percre idézte meg a Törvényszék. A panaszos reggel el is indult a bíróságra, a H. utcán haladt, ahol karambol miatt kocsisor torlódott fel a lámpa előtt. A panaszos a várakozás közben (ekkor az autó álló helyzetben volt) kapott telefonhívást. A panaszos elmondása szerint a telefon mindig a nyakában lóg. Ezt követően a panaszos beadványát azzal folytatta, hogy elindult és balra kanyarodott, amikor egy számára ismeretlen rendőrt pillantott meg, aki „mutogatott” valamit.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszos előadta, hogy 2006-ban baleset érte, és súlyos mozgás sérült lett, így vezetői engedélye átalakított gépkocsira szól, amit a panaszos csak kézzel tud irányítani, a bal kezével egy gömbbel kormányoz, jobbal fékez, sebességet vált és gázkart működtet. Mivel mind a két kezére szüksége van a vezetéshez, így csak álló helyzetben használhatta a telefont. A bekanyarodás után az M. utcán észlelte, hogy egy szirénázó rendőrautó megy utána, félreállni azonban nem tudott, és mivel autók álltak a jobb oldalon, lassított, az őt követő gépkocsi megelőzte, ezért megállt az utca közepén. A panaszos a rendőrök kérésére átadta az iratait, amelyet rendben találtak. A panaszos kérte a rendőröket, hogy azonosítsák magukat, azonban erre úgy reagáltak „itt csak mi kérdezzük”, majd közölték a panaszossal, hogy szabálysértést követett el. A panaszos nem ismerte el a szabálysértést, mivel haladás közben nem beszélt telefonon, amelyre a rendőrök úgy reagáltak, hogy már csak a telefon kézben tartása is szabálysértés, akkor is, ha nem beszél vele. A panaszos újra kérte, hogy igazolják magukat. A rendőrök a panaszos irataival beültek a rendőrautóba, amely ablakán a panaszos bekopogott, és kérte a rendőröket, hogy azonosítsák magukat, végül kinyitotta a szolgálati gépkocsi ajtaját és kivette az iratait az egyik rendőr kezéből. Ezt követően a panaszos kezeit hátracsavarták és megbilincseltek, és a rendőrautóba „tuszkolták”. Ekkor a fiatalabb rendőr, aki a panaszos mellé ült, közölte nevét és azonosító számát. A panaszos autója az út közepén maradt teljesen szabálytalanul a forgalmat akadályozva. A panaszos elmondása szerint a rendőrök sziréna nélkül 70 km/órás sebességgel közlekedtek a kórház előtt, a panaszos hiába mondta nekik, hogy csak 50 km/órás sebességgel lehet haladni sziréna nélkül, csak nevettek. A panaszos a rendőrségre érve az autóból csak segítséggel tudott kiszállni, ahol egy rendőr fogadta, aki azt mondta, hogy „béna bunkó... na végre a kezünkben vagy, miattad kellett egy hónapig bíróságra járni a fél osztálynak”. A panaszost a folyosó lépcsőjének vaskorlátjához bilincseltek, és ezt mindenki láthatta, aki ott közlekedett. Majd megjelent az a két rendőr, „akivel a panaszos ügye a bíróságon végződött, de őt felmentették, mert valótlant állítottak”, és kajánul nevettek. A panaszos hiába kérte, hogy feleségét és ügyvédjét felhívja, nem engedték meg neki. A panaszost megmotozták, elvették telefonját, és két emberrel összezárták egy fogdába. A panaszos ez ellen tiltakozott, és többször mondta a rendőröknek, hogy „édesanyátok szomorú, hogy ilyen fiaikat szült”. Az egyik férfi azzal csitította a panaszost, hogy ha nincs tanúja, akkor úgy is csak nekik lehet igaz. A panaszos kérdőre vonta a rendőrt, hogy miért nevezte „béna bunkónak”, aki erre azt mondta, hogy „ki hallotta, én nem mondtam ilyet”. Ekkor a panaszost egy üres cellába vitték át. Körülbelül fél óra múlva, amíg a panaszos imádkozott értük, közölték, hogy írjon alá valamilyen papírt, amit megtagadott. Ezt követően elengedték. A panaszos kérte, hogy vigyék a kocsijához, vagy hívjanak egy taxit, mivel gyalog nem tudja megtenni az utat. A rendőrök a panaszos kérését megtagadták, azonban a panaszos le tudott inteni egy taxit, amely 1000 forintért vitte vissza a szabálytalanul az út közepén hagyott autójához. (A taxis azt mondta a panaszosnak, hogy jobb lenne, ha ilyen állapotban nem vezetne.)

2) A panaszos 2013. április 2-án előterjesztett panasz-kiegészítésében tételesen válaszolt a Testület által feltett kérdésekre.

A panaszos nem tudta megjelölni az intézkedés kezdő időpontját, azonban azt leírta, hogy a feljelentésben 8 óra 22 percet jelöltek meg az intézkedés kezdeteként, az előállítás időtartalmáról készült igazolás szerint az előállítás 8 óra 30 perctől kezdődött. A panaszos a telefonhívást 8 óra 17 perckor kapta, így az M. utcában körülbelül 8 óra 25 és 30 perc között lehetett. Miután a panaszos megállt, a rendőrök elkérték az iratait, amelyet a panaszos át is adott. Az iratok átnézése után közölték a rendőrök, hogy szabálysértést követett el, és megkérdezték a panaszost, hogy elismeri-e.

A rendőrök az intézkedés helyszínén igazoltatták a panaszost és ellenőrizték iratait. Ezt követően a panaszos kivette az idősebb rendőr kezéből az iratait, mivel a rendőrök többszöri kérése ellenére nem azonosították magukat. Ezután a rendőrök a panaszost az autóhoz nyomták, és kezeit hátra bilincseltek. A panaszos elmondása szerint „ez nehezen sikerült”, mivel ő ki akart szabadulni a rendőrök fogásából. A panaszost ezt követően betuszkolták a rendőrautóba és száguldva bevitték a rendőrkapitányságra, ahol a lépcső korlátjához bilincseltek, megmotozták, és elvették „mindenét”, a telefonját is. Először egy másik személlyel helyezték el egy „cellában”, majd egy harmadik személyt is bezártak oda. Utána áttették egy üres „cellába”. Ezután kérték, hogy írjon alá valamilyen papírt, amit megtagadott. Mindez 8 óra 35 perctől 10 óra 10 percig tartott, amikor is szabadon bocsátották.

A rendőrök a helyszínen nem indokolták meg a hátra bilincselést, ahogy a lépcsőkorláthoz való bilincselést sem, az ott lévő rendőr annyit mondott „na végre a kezünkben vagy, miattad kellett egy hónapig bíróságra járnia a fél osztálynak”. Ez a rendőr nevezte őt korábban „béna bunkónak”. A korláthoz körülbelül 20-30 percig volt bilincselve. (A panaszos elmondása szerint 2013. március 24-én a piacon leszólította egy hölgy (árus), hogy látta, hogy mit műveltek vele a rendőrök.)

A panaszos V. r. törzsőrmesterrel, K. r. zászlóssal és K. r. törzsőrmesterrel találkozott korábban a bíróságon. Ők a panaszos előállításában nem vettek részt, „hacsak akkor nem, amikor a panaszos a kocsijával kanyarodott és egy rendőrt látott, de biztosan nem tudja megmondani, de a két intézkedő rendőr egyike sem volt a kanyarodásnál látott rendőr”. A panaszos nem tudja, hogy „ki küldte utána a két rendőrt”.

A panaszos állítása szerint gépkocsiját nem ő zárta le, hanem a bilincselés után az egyik rendőr. Az autó az út közepén maradt a forgalmat akadályozva. A panaszos a szabadon bocsátásakor kapta vissza a kulcsot és a leírt helyen találta a gépkocsit.

A panaszos még megjegyezte, hogy „a béna bunkó kifejezést használó rendőr, kinek nevét nem tudja, a telefonját megkereste és örömmel közölte, hogy ezt a számot hívta”, annak ellenére, hogy nem engedték meg neki, hogy felhívja az ügyvédjét és a feleségét.

3) A panaszos 2013. november 4-én postai úton többek között a következő dokumentumokat bocsátotta a Testület rendelkezésére.

a) A panaszos gépjárművének forgalmi engedélyéhez (kibocsátás kelte: 2011. január 11.) kiállított melléklet „a mozgáskorlátozott személy által is vezethető gépjármű kialakításáról” Az irat szerint a gépjárművet olyan mozgáskorlátozott személy is vezetheti, akinek vezetői engedélyében, vagy annak mellékletében a gépjárművezetés feltételeként a meghatározott kivitelezésének és segédberendezésének 1. számú és 2. számú táblázatában jelölve vannak. A melléklet a gépjármű forgalmi engedélyével együtt érvényes. A gépjármű az 1. számú és 2. számú táblázatban jelzett segédberendezésekkel van felszerelve. A melléklet a bemutatott gépjármű – műszaki kivitelének – ellenőrzése alapján került kitöltésre. A melléklet 2. számú táblázata a gépjármű segédberendezéseit tartalmazza. Eszerint a gépkocsi kézzel (menetirány szerinti nyomásra) működő üzemi fékkel, kézzel működtethető tengelykapcsolóval és gázadagolóval, valamint kormányforgató gombbal (kéz számára) rendelkezik.

b) Az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet 2007. október 26-án kelt szakvéleményéből az alábbiak tudhatók meg. A panaszos 2006 októberében a személyautó vezetőjeként balesetet szenvedett, mikor egy őz elé futott. A panaszos csigolyatörést szenvedett. Gerincpanaszai miatt több kezelésen esett át, thoracalis gerinctörés műtete után egyre kevesebbet járt, kétoldali súlyos deformációt okozó dongalába miatt csak ortopéd cipővel tud járni, tolokocsit írtak fel számára. A szakvélemény szerint a panaszos teljesen munkaképtelen, de mások ápolására nem szorul. A panaszos munkaképesség-csökkenése eléri a 100%-ot és második csoportú rokkantnak minősül.

c) A Magyar Államkincstár Regionális Igazgatóságának 2008. április 11-én kelt határozata szerint a panaszos 2007. december 17-én benyújtott igénybejelentése és orvosi igazolása alapján az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet által meghozott szakvélemény szerint a panaszos mozgásszervi fogyatékos, ezért a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény alapján a 2007. december elsejétől fogyatékosági támogatásra jogosult.

d) Regionális Közigazgatási Hivatal 2008. december 22-én kiállított utalványa a panaszost gépjármű átalakítási támogatásra jogosítja.

e) Az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet 2010. november 15-én kelt szakvéleménye diagnózisként az alábbiakat rögzíti: bipoláris affektív zavar, jelenleg kevert tünetek észlelhetők, dongaláb (pes equinovarus), a gerinc törésének következményei. A szakvélemény a panaszos össz-szervezeti egészségkárosodását 83%-ban állapítja meg, és a panaszost második csoportú rokkantak közé sorolja.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az ügyben illetékes rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját.

1) Az illetékes rendőri szerv megküldte K. r. őrmester és Sz. r. őrmester az intézkedés napján kelt az előállítás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról készült jelentését.

Az intézkedő rendőrök 2013. április 13-án 8 óra 25 perckor vonták intézkedés alá a panaszost, és annak keretében a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés alapján igazoltatták, a 31. § (1) bekezdése szerint – mint személyi szabadságában korlátozott személyt – átvizsgálták, valamint vele szemben 33. § (2) bekezdés f) pontjának I. fordulata – mint szabálysértést felszólítás ellenére fogyasztó személy előállítása – alkalmazták. Az intézkedés során az Rtv. 47. §-a alapján testi kényszerítést, valamint 48. § d) pontja alapján az ellenszegülés megtörése érdekében bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszközök alkalmazására figyelmeztették a panaszost. A bilincset a rendőrök 2013. április 13-án 8 óra 25 perctől 8 óra 35 percig alkalmazták a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint kezek hátra bilincselésével. A rendőri intézkedés során sérülés, a kényszerítő

eszköz, illetve intézkedés alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett. A jelentés rögzíti, hogy a panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján hozzátartozójának, képviselőjének kiértékelését nem kérte.

Az intézkedés alapjául szolgáló eseményeket a jelentés a következőképpen rögzíti. Az intézkedés napján a rendőrök 8 óra 22 perckor a H. úton anyagi kárral járt közlekedési baleset helyszínén forgalomirányítást hajtottak végre K. r. főtörzsőrmesterrel (aki azonos a panaszkiegészítésben említett K. r. törzsőrmesterrel) és Zs. r. főtörzsőrmesterrel, amelynek során észlelték a panaszost, aki a tulajdonát képező Citroen típusú gépkocsijával közlekedett a H. út irányából a Sz. körút irányába. A haladása során kezében tartott mobiltelefont használt. Jól látható volt, hogy a panaszos beszélt, hiszen mozgott a szája. Ezt követően K. r. őrmester és Sz. r. őrmester intézkedés alá akarta vonni a panaszost. A panaszos az M. úton félreállt, majd az intézkedő rendőr napszagnak megfelelő köszönést, tisztelgést követően közölte nevét és jelvéyszámát, igazoltatta a panaszost, majd közölte vele, az általa elkövetett szabálysértést, amely miatt vele szemben 10 000 forint helyszíni bírságot szabnak ki, amihez 3 darab büntető pont jár. A panaszost erre úgy reagált, hogy „nincs kamerafelvétel a dologról, de amúgy is csak pár percig beszéltem vezetés közben, aztán letettem”. Ekkor a rendőr közölte vele, ha nem fogadja el a helyszíni bírságot, illetve nem írja alá, akkor szabálysértési feljelentést fognak ellene tenni. A panaszos erre agresszívan úgy nyilatkozott, hogy „mocskos szemét rendőrök, ezt tudjátok, mást nem, nem írok alá, semmi nem érdekel, jelentsetek fel”. Ezt követően a rendőr beszállt a szolgálati gépjárműbe és el kezdte rögzíteni a panaszos személyes adatait, társa pedig a priorálást végezte. Eközben a panaszos kiszállt az autójából, majd hangosan, szinte ordítva közeledett a rendőrautó felé. A rendőr felszólította, hogy ne kiabáljon, és hogy lépjen le az útestről. A panaszos ennek nem tett eleget, annyit mondott, hogy „rohadtál volna meg a jó k**a anyádba te szemétláda”. Ekkor a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólították a panaszost, hogy fejezze be a cselekményét, azonban panaszos ennek továbbra sem tett eleget. Eközben a rendőr beszállt az autóba, a panaszos követte, és kinyitotta a gépkocsi bal első ajtaját, majd megpróbálta kivenni az okmányait és elhagyni a helyszínt. Ekkor a rendőrök kiszálltak, majd testi kényszer segítségével kezeit hátra helyzetben megbilincseltek, majd előzetes ruházatátvizsgálatot követően a Sz. Rendőrkapitányságra (a továbbiakban: Rendőrkapitányság) előállították, ahol sérülés és panaszmentesen elhelyezték az előállító helyiségben. A panaszos személygépkocsiját M. úton lezárták, és a kulcsokat átadták a panaszosnak. A jelentés megjegyzi, hogy az intézkedés során a panaszos folyamatosan trágár kifejezésekkel illette a rendőröket. A rendőrök közölték a panaszossal, hogy cselekményével megvalósította szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 216. § (1) bekezdésébe ütköző jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését, illetve a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelt (a továbbiakban: KRESZ) 3. § (2) bekezdésébe ütköző „kézben tartott mobiltelefon vezetés közben” szabálysértését, amelyek miatt ellene szabálysértési feljelentést fognak tenni. A panaszos nem ismerte el a szabálysértéseket. A panaszost felvilágosították a panaszjogáról, miszerint a rendőri intézkedéssel szemben húsz napon belül a Testületnél tehet panaszt.

A jelentés megjegyzi, hogy az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról a rendőrök szóban tájékoztatták a panaszost, az előállítás idejéről szóló igazolást, valamint az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM. rendelet 2. § (8) és (9) bekezdése, és 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. bekezdése alapján a panaszos jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást a panaszos részére kiadták.

A jelentés rögzíti, hogy az előállítás oka 2013. április 13-án 10 óra 10 perckor megszűnt, ekkor a panaszost szabadon bocsátották.

A jelentéshez csatolt parancsnoki vélemény és kivizsgálás megállapításai szerint a panaszossal szemben végrehajtott igazoltatás, ruházatátvizsgálás és előállítás jogszerű és szakszerű volt. A kivizsgálás megállapította, hogy a testi kényszer és bilincs alkalmazása is jogszerű és szakszerű, valamint szükséges volt. A parancsnok úgy ítélte meg továbbá, hogy az intézkedés megfelelt az Rtv. 15. §-a szerinti arányosság követelményének.

2) „Nyilatkozat” elnevezésű formanyomtatvány szerint a panaszos az előállító helyiségbe történt elhelyezésekor szóban megkapta a tájékoztatót az előállító helyiségben elhelyezett személyek jogairól, és kötelezettségeiről, a panasz és kérelem előterjesztésének módjáról, a fegyelmei vétségekről, a kezdeményezhető eljárásokról, valamint a jogorvoslat lehetőségeiről. A hozzátartozó és a védő kiértesítésénél nem jelölték be a megfelelő részt, azaz, hogy a panaszos kérte-e a kiértesítést, vagy sem. Az irat csak a rendőrség részéről került aláírásra, rávezették, hogy a panaszos az aláírást megtagadta.

3) Az előállítás időtartalmáról készült igazolás szerint a panaszos 2013. április 13-án 8 óra 30 perctől 10 óra 10 percig volt előállítva.

4) A letéti tárgyakról készített jegyzék szerint az előállított panaszostól egy darab Nokia típusú mobiltelefont, egy 100 forintos pénzérmét, valamint személyi igazolványát, lakcímkártyáját, vezetői engedélyét és forgalmi engedélyét vették át. A panaszos a jegyzék aláírását megtagadta.

5) K. r. őrmester és Sz. r. őrmester az intézkedés napján a panaszos ellen szabálysértési feljelentést tett a KRESZ 3. § (2) bekezdésébe ütköző „kézben tartott mobiltelefon vezetés közben” szabálysértés elkövetése miatt. A feljelentés az előállítás végrehajtásáról készült jelentéssel megegyezően számolt be a szabálysértés alapjául szolgáló eseményekről, amelyet csak az alábbiakkal egészített ki.

Az előállító helyiségben kitöltött értékjegyzőkönyvön, csak a panaszos tulajdonát képező mobiltelefon típusa van rögzítve. Az IMEI számot nem sikerült a rendőröknek felírniuk, mivel a panaszos nem volt hajlandó szétszedni a telefont, ezt csak úgy tudták megtenni, hogy azzal a telefonban kárt okoznak. A panaszos a telefon hívószámát sem volt hajlandó megmondani, de az a Robotzsaru Neo rendszerből sikerült megtudni.

6) K. r. őrmester és Sz. r. őrmester az intézkedés napján a panaszos ellen szabálysértési feljelentést tett a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző „jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség” szabálysértés elkövetése miatt. A feljelentés új információt nem tartalmaz.

7) A Rendőrkapitányság a sérelmezett intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakról tájékoztatta a Megyei Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat vezetőjét.

A panaszos megszegte a KRESZ 3. § (2) bekezdésébe ütköző rendelkezést, amely szerint a gépkocsi vezetője menet közben kézben tartott mobiltelefont nem használhat. A szabálysértés elkövetése miatt a panaszos a felajánlott tízezer forint helyszíni bírságot nem fogadta el, ezért a járőr szabálysértési feljelentést tett.

Az előállítás végrehajtásáról készült jelentés szerint a rendőrök szolgálati fellépése szabályszerű és kultúrált volt, figyelembe vették a Szolgálati Szabályzatban 5. §-ában foglaltakat, azaz napaszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének és életkorának megfelelő megszólítással, valamint tisztelgéssel kezdték meg az intézkedésüket. Az Rtv. által írt szabályokat is betartva közölték nevüket, azonosítójukat, az intézkedés tényét és annak célját is. A jelentésben írtak alapján az előállítást követően tájékoztatták a törvény szerinti panaszlehetőségekről és arra rendelkezésre álló időről is.

A panaszos magatartása agresszív volt, az intézkedés során végig minősíthetetlen módon szidalmazta az intézkedő rendőröket.

Az intézkedő rendőrök az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának felhatalmazása alapján, kiemelt figyelemmel a 15. §-ban írtakra hajtották végre az előállítást, mivel a panaszos a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző, jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését követte el. Az előállítás 2013. március 13-án 8 óra 25 perctől 10 óra 10 percig tartott. Az előállítás során a következő cselekményeket fogatosították:

- 8 óra 25 perctől 8 óra 35 percig testi kényszer és bilincs került alkalmazásra;
- 8 óra 35 perc és 8 óra 40 perc között fogatosítottak ruházatátvizsgálat, a letéti tárgyakat elhelyezése, és a panaszos előállító helyiségben történő elhelyezése is megtörtént;
- a panaszos 8 óra 40 perctől 10 óra 10 percig tartózkodott az előállító helyiségben, miközben a rendőrök az írásos anyagok elkészítését végezték (szóbeli tájékoztatás jogairól és kötelezettségeiről és erről nyilatkozat kiállítása, az előállítási blanketta és a szabálysértési feljelentések elkészítése, az előállításról szóló igazolás kiállítása)
- a panaszos 10 óra 10 perckor bocsátották szabadon.

A panaszos azon állításával kapcsolatban, miszerint a szolgálati gépkocsi előállítása során megkülönböztető jelzés használata nélkül 70 km/órás sebességgel hajtott a kórház előtti útszakaszon is, rögzítésre került, hogy a járőrök a közlekedési szabályok betartásával hajtották végre az intézkedést.

A panaszossal szemben az Rtv. 47. § alapján, az ellenszegülés megtörése érdekében testi kényszert, az Rtv. 48. § d) pontja alapján, az ellen szegülés megtörése érdekében pedig bilincset alkalmaztak, a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint a kezek hátra bilincselésével. A kényszerítő eszköz alkalmazását figyelmeztetés előzte meg. A panaszos ellenállást tanúsított, magatartása agresszív volt és folyamatosan ellenszegült.

A panaszost a Rendőrkapitányságra történt előállítását követően az előállító helyiségben helyezték el, nem bilincselték korláthoz. Ebből következően nem történt meg, hogy két rendőr, akikkel a panaszosnak korábban jogvitája volt, kinevette a korláthoz bilincselte panaszost. Továbbá nem hangzottak el olyan kijelentések a rendőrök részéről, hogy „bena bunkó, na végre kezünkbe vagy, miattad kellett egy hónapig bíróságra járnia a fél osztálynak”.

A rendőrök biztosították a panaszosnak a hozzátartozó, illetve más személy kiértesítését, azonban a panaszos ezzel a lehetőséggel nem élt. A panaszos az előállított jogairól és kötelezettségeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről szóló tájékoztatást szóban megkapta, a tájékoztatás megértéséről szóló nyilatkozatot, amely tartalmazza a hozzátartozó, vagy védő kiértesítésének kérelmét, nem írta alá. Az aláírás megtagadását a nyilatkozat tartalmazza.

A panaszos gépkocsiját az intézkedés helyszínén szabályszerűen lezárták, annak kulcsát átadták a panaszosnak.

A panaszos előállítás után követelte a rendőröktől, hogy vigyék vissza a gépjárművéhez. A rendőrségnek azonban nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, amely szerint az intézkedés alá vont személyeket az intézkedés befejezését követően haza kell szállítania.

A panaszos telefonjának híváslistáját nem ellenőrizték.

Az intézkedéssel kapcsolatban kép- és hanganyag nem áll a rendőrség rendelkezésére.

III.

1) A Testület a panaszeljáráásban mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek kivizsgálásra terjed ki a hatásköre.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”. Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházatsomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti hatásköri rendelkezések alapján kijelenthető, hogy a Testület csak azon rendőri magatartások felülvizsgálatát végezheti el, amelyeket az Rtv. a IV.–VI. fejezeteiben szabályoz, nem veheti át azonban a szabálysértési hatóság szerepét, így nem rendelkezik felhatalmazással annak megállapítására, hogy a panaszos a rendőri intézkedést megelőzően követett-e el szabálysértést. A Testület hatáskörének hiányában nem foglalkozhat a panaszbeadvány azon részével sem, miszerint a rendőrök 70 km/órás sebességgel közlekedtek a kórház előtt. A Testület 2013. március 26-án kelt levelében tájékoztatta a panaszost, hogy jogszabályi felhatalmazás hiányában ezen kérdésekben nem jogosult vizsgálatot folytatni.

A Testület a panasz fenti részei tekintetében hatáskörének hiányát volt kénytelen megállapítani.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, V. cikkében foglalt tulajdonhoz, VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.

2) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrség a panaszost indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vonta-e intézkedés alá.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szolgálati Szabályzat 9. § -a tovább részletezi az intézkedési kötelezettség szabályait. A Szolgálati Szabályzat 9. § (1) bekezdése kimondja, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése szerint a figyelmeztetés során a rendőr a szabálysértés elkövetésén tetten ért személyt felszólítja a tevékenysége abbahagyására, és felhívja, hogy a jövőben tartózkodjon szabálysértés elkövetésétől.

K. r. őrmester és Sz. r. őrmester az intézkedés napján a panaszos ellen szabálysértési feljelentést tett a KRESZ 3. § (2) bekezdésébe ütköző „kézben tartott mobiltelefon vezetés közben” szabálysértés elkövetése miatt.

A KRESZ 3. § (2) bekezdése szerint a gépkocsi vezetője menet közben kézben tartott mobil rádiótelefont nem használhat. A kétkerekű, továbbá gépkocsinak nem minősülő háromkerekű jármű vezetője menet közben – ideértve a forgalmi okból történő megállást is – kézben tartott mobil rádiótelefont nem használhat.

A Szabs. tv. 178. pont alatt rendelkezik a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértéséről.

224. § (1) Aki KRESZ-ben meghatározott közúti közlekedés szabályait megszegi, ha a 217–222. §-a szerinti szabálysértés nem valósul meg, szabálysértést követ el.

(2) A KRESZ 40–41. §-ának, valamint más megállási, várakozási vagy táblával jelzett behajtási tilalom vagy korlátozás megszegése esetén a közterület-felügyelő is szabhat ki helyszíni bírságot.

A Testület a fentiek alapján megállapította, hogy vezetés közben mobiltelefon használata nyilvánvalóan jogellenes cselekménynek tekinthető, így az az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tesz szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztet.

A Testület azonban utal töretlen gyakorlatára, miszerint a szabálysértési tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis nem veheti át a szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – akkor, amikor annak jogalapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik a rendőrség –, az alapjog-

korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt-e.

Az intézkedő rendőrök előadása szerint a H. út irányából a Sz. körút irányába gépkocsival közlekedő panaszost azért vonták intézkedés alá, mert a haladása során kezében tartott mobiltelefont használt. Jól látható volt, hogy a panaszos beszélt, hiszen mozgott a szája.

Ezzel szemben a panaszbeadvány az alábbiak olvashatók. A panaszos a H. utcán haladt, ahol karambol miatt kocsisor torlódott fel a lámpa előtt. A panaszos a várakozás közben (ekkor az autó álló helyzetben volt) kapott telefonhívást. A panaszos elmondása szerint a telefon mindig a nyakában lóg. Ezt követően a panaszos beadványát azzal folytatta, hogy elindult és balra kanyarodott, amikor egy számára ismeretlen rendőrt pillantott meg, aki „mutogatott” valamit. A panaszos előadta, hogy 2006-ban elszenvedett balesete miatt súlyos mozgás sérült lett, ezért a két kezére szüksége van a vezetéshez, így csak álló helyzetben használhatta a telefont. Ennek alátámasztásául 2013. november 4-én több dokumentumot a Testület rendelkezésére bocsátott.

Az előadások között tehát ellentmondás áll fenn a tekintetben, hogy a panaszos (még) a gépjárművel való haladásközben is használta-e a mobiltelefonját. Mivel azonban a panaszos arról számolt be, hogy álló helyzetben hívást kapott, és egyébként a telefon mindig a nyakában lóg, a Testület arra a következtetésre jutott, hogy nem volt megalapozatlan az a rendőri feltevés, hogy a panaszos magatartásával megvalósította az idézett szabálysértést. Noha a panaszos több olyan dokumentumot is a Testületnek megküldött annak alátámasztásaként, hogy menetközben nem tud telefonálni, azonban az intézkedéshez minimálisan szükséges gyanú fennáll, ha a rendőrök (akár tévesen is) úgy észlelik, hogy az autó vezetője menet közben kézben tartott mobiltelefont használnál, és mivel az észlelésük vonatkozásában a rendőrök nyilatkozatainak megkérdőjelezésére a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem látott okot, a Testület elfogadta, hogy az adott helyzetben szabálysértés gyanúja miatt intézkedtek a rendőrök.

A panaszos előállításának végrehajtásáról készült jelentés szerint a panaszos igazoltatására az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján került sor.

A hivatkozott jogszabályhely intézkedéskor hatályos rendelkezése szerint a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek személyazonosságát a közrend, közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A Testület megítélése szerint egy szabálysértés elkövetésének gyanúja bizonyosan olyan körülmény, amely a közrend, közbiztonság védelme érdekében fogantatosított igazoltatást megalapozza, ezért **a panaszos igazoltatásához a Rtv. 29. § (1) bekezdés I. fordulata megfelelő jogalapot biztosított, ezért nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez való joga.**

3) A Testület az eljáró rendőrök szolgálati fellépésével kapcsolatban az alábbi megállapításokat teszi.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni.

A rendőri intézkedés alakításait tovább részletezi a Szolgálati Szabályzat 5. §-ának (1) és (2) bekezdése. A hivatkozott jogszabályhelyek szerint az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel a fentiek intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A Testület kiemelt jelentőséget tulajdonít az intézkedés alá vontak tájékoztatásának, hiszen csak az állampolgárok megfelelő informálása mellett érvényesülhet megfelelően a jobbiztonság elve.

A panaszos elmondása szerint a rendőrök többszöri kérése ellenére nem azonosították magukat, a fiatalabb rendőr akkor közölte nevét és azonosító számát, amikor beült a panaszos mellé.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a rendőrök szolgálati fellépése szabályszerű és kultúrált volt, figyelembe vették a Szolgálati Szabályzatban 5. §-ában foglaltakat, azaz napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének és életkorának megfelelő megszólítással, valamint tisztelgéssel kezdték meg az intézkedésüket. Az Rtv. által írt szabályokat is betartva közölték nevüket, azonosítójukat, az intézkedés tényét és annak célját is.

Mivel a felek előadásában a fent kifejtettekre vonatkozóan a Testület ellentmondást tapasztalt és egyéb olyan bizonyíték, amely a tényállás felderítésére alkalmas lett volna, nem áll rendelkezésére, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

4) A Testület a panaszos előállításának körülményeit vizsgálta az alábbiakban.

a) Az előállítás jogalapja kapcsán a Testület a következőket rögzíti.

A rendőrségi iratok szerint az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján került sor a panaszos előállítására. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja.

A panaszos előadta, hogy a rendőrök irataival beültek a rendőrautóba, amely ablakán a bekopogott, és ismételten kérte a rendőröket, hogy azonosítsák magukat, végül kinyitotta a szolgálati gépkocsi ajtaját és kivette az iratait az egyik rendőr kezéből. Ezt követően a rendőrök kezeit hátracsavarták és megbilincseltek, és a rendőrautóba „tuszkolták”.

Az intézkedő rendőrök jelentésükben az alábbiakat rögzítették. A panaszos nem ismerte el a szabálysértést, és közölte a rendőrökkel, hogy „nincs kamerafelvétel a dologról, de amúgy is csak pár percig beszéltem vezetés közben, aztán letettem”. Ekkor az intézkedő rendőr felhívta a figyelmét, ha nem fogadja el a helyszíni bírságot, illetve nem írja alá, akkor szabálysértési feljelentést fognak ellene tenni. A panaszos erre agresszívan úgy nyilatkozott, hogy „mocskos szemét rendőrök, ezt tudjátok, mást nem, nem írok alá, semmi nem érdekel, jelentsetek fel”. Ezt követően a rendőr beszállt a szolgálati gépjárműbe és el kezdte rögzíteni a panaszos személyes adatait, társa pedig a priorálást végezte. Eközben a panaszos kiszállt az autójából, majd hangosan, szinte ordítva közeledett a rendőrautó felé. A rendőr felszólította, hogy ne kiabáljon, és hogy lépjen le az útestről. A panaszosnak ennek nem tett eleget, annyit mondott, hogy „rohadtál volna meg a jó k**a anyádba te szemétláda”. Ekkor a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólították a panaszost, hogy fejezze be a cselekményét, azonban a panaszos a felszólításnak továbbra sem tett eleget. Eközben a rendőr beszállt az autóba, a panaszos követte, és kinyitotta a gépkocsi bal első ajtaját, majd megpróbálta kivenni az okmányait és elhagyni a helyszínt. Ekkor a rendőrök kiszálltak, majd testi kényszer segítségével kezeit hátra helyzetben megbilincseltek, majd előállították a Rendőrkapitányságra. A jelentés megjegyzi, hogy az intézkedés során a panaszos folyamatosan trágár kifejezésekkel illette a rendőröket.

A Rendőrkapitányság tájékoztató levele szerint a panaszos magatartása agresszív volt, az intézkedés során végig minősíthetetlen módon szidalmazta az intézkedő rendőröket.

A rendőrségi iratok alapján a panaszos a fenti magatartásával a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdése alapján a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését valósította meg, amely miatt ellene szabálysértési feljelentést tettek. A hivatkozott rendelkezés értelmében szabálysértést követ el az, aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik.

Ehelyütt újra szükséges visszaautalni a Testület korábbiakban már említett gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség, egy az Rtv-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A Testület az ügy körülményeinek gondos mérlegelése után elfogadta a rendőrség azon állítását, miszerint a panaszos a rendőri intézkedéssel szemben engedetlenséget tanúsított, és azzal többszöri felszólítás ellenére sem hagyott fel. Ezen értékelés során a Testület különös jelentőséget tulajdonított annak, hogy a panaszos is elismerte, hogy kinyitotta a rendőrautó ajtaját és kivette az iratait az egyik rendőr kezéből. Ez alapján pedig a rendőrség előadását tartotta meggyőzőbbnek a Testület, amely még azzal egészítette ki a panaszos által elmondottakat, hogy a panaszos a rendőri intézkedéssel szembeni nemtetszésének hangot adva trágár szavakkal illette a rendőröket, és indulatosan, kiabálva megindult a rendőrautó felé, és az iratainak visszaszerzését követően el akarta hagyni a helyszínt. A rendőrök a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólították a panaszost, hogy fejezze be a cselekményét, amelynek ő nem tett eleget.

A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetésének az előállításához minimálisan szükséges fokú gyanúja fennállt a panaszossal szemben, amely a rendőrségnek tehát az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja kellő jogalapot biztosított a panaszosok előállításához.

Fentiek okán a Testület arra a megállapításra jutott, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja megfelelő jogalapot szolgáltatott az előállításához.

Ezzel összefüggésben a Testület leszögezi, hogy az intézkedés alá vont személy fő szabály szerint nem kötheti feltételekhez a rendőri intézkedésnek való engedelmeskedést. Az Rtv. 19. §-a szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. Az intézkedés alá vont akkor is köteles a rendőrökkel együttműködni, ha fellépésüket kifogásolhatónak találja – azzal, hogy az intézkedést követően nyilvánvalóan élhet panaszjogával, ahogy ezt a panaszos is tette. A konkrét esetben tehát a panaszos sem tanúsíthatott volna engedetlenséget az intézkedéssel szemben, amennyiben a rendőrök nem azonosították magukat. Így ezen az alapon az előállítás jogossága sem vitatható.

b) Tekintettel arra, hogy az Rtv. a vizsgált esetre nem kötelező jelleggel, hanem lehetőségként írja elő az előállítás alkalmazását, a jogalap meglétén túl a Testületnek azt is mérlegelni kellett, hogy az előállítás megfelelt-e az arányosság követelményének.

Azon kérdés megítéléséhez, hogy a rendőrség megalapozottan döntött-e a panaszosok előállítása mellett, az Rtv. 15. §-ában előírt arányossági követelmény ad eligazítást. A rendelkezés értelmében „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”, továbbá „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár”.

Az iratok alapján a Testület nem tudott megalapozott döntést hozni abban, hogy a panaszos olyan fokú engedetlenséget tanúsított-e az intézkedéssel szemben, amely indokoltá tette volna az előállítását. A Testület nem tudta megállapítani, hogy a panaszos magatartásának megszüntetésére volt-e kisebb jogkorlátozással járó megoldás, például az adott esetben további rendőri felszólítások a szabálysértés abbahagyásához vezethetett-e volna.

A Testület nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszos előállítása megfelelt-e az arányosság követelményének, ezért a panaszos személyi szabadsághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

c) A Testület azt is vizsgálta, hogy az előállítás időtartama arányban volt-e az elérni kívánt céllal.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A megküldött rendőrségi iratokból megállapítható, hogy a panaszos előállítása 2013. március 13-án 8 óra 25 perctől 10 óra 10 percig tartott. Ennek során sort került a panaszos igazoltatására, vele szemben testi kényszer és bilincs alkalmazására, a Rendőrkapitányságra történő beszállítására, ruházatátvizsgálásra, é az előállító helyiségben történő elhelyezésére, valamint a letéti tárgyak elhelyezése is megtörtént. A panaszos 8 óra 40 perctől 10 óra 10 percig tartózkodott az előállító helyiségben, miközben a rendőrök az írásos anyagok elkészítését végezték (szóbeli tájékoztatás jogairól és kötelezettségeiről és erről nyilatkozat kiállítása, az előállítási blanketta és a szabálysértési feljelentések elkészítése, az előállításról szóló igazolás kiállítása).

A fentiek alapján a Testület az elvégzett cselekményekhez viszonyítva nem tartotta indokolatlanul eltúlzottnak az egy óra 45 percig tartó személyi szabadság korlátozásával járó intézkedés időtartamát, és a Testület álláspontja szerint az előállítás időtartama – figyelemmel az Rtv. 15. §-ban előírt arányossági követelményre – nem haladta meg az elérni kívánt célhoz szükséges időt.

Mindezek alapján az előállítás időtartama miatt a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

5) A panaszossal szemben a rendőrök az intézkedés során kényszerítő eszközöket is alkalmaztak, amivel összefüggésben a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

Az előállítás végrehajtásáról készült jelentés szerint a panaszossal szemben az Rtv. 47. §-a alapján testi kényszert, valamint 48. § d) pontja alapján az ellenszegülés megtörése érdekében bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszközök alkalmazására figyelmeztették a panaszost. A bilincset a rendőrök 2013. április 13-án 8 óra 25 perctől 8 óra 35 percig alkalmazták a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint kezek hátra bilincselésével.

Az Rtv. 47. §-a alapján a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat 40. §-a az Rtv. rendelkezéseit az alábbiakkal egészíti ki. A hivatkozott jogszabályhely (1) bekezdése szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés a rendőri erőfőlény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A (2) bekezdés szerint a testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.

A bilincs alkalmazásának eseteit az Rtv. 48. §-a sorolja fel, amely szerint a rendőr a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére bilincset alkalmazhat. A bilincselés szabályait a Szolgálati Szabályzat 41. §-a részletezi. Annak (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának esetköreit: bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, aki

erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, vagy aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, illetve az intézkedésben közreműködőt megtámadja, akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, aki önkárosító magatartást tanúsít, vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget. A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontjának első fordulata szerint továbbá a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől.

A Szolgálati Szabályzat a kényszerítő eszközök általános szabályai között, a 39. § (1) bekezdésben rögzíti, hogy kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan. A (3) bekezdés szerint a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie: a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Testület ehelyütt hivatkozik az arányosság követelményére is, amelyet az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése úgy határoz meg, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése továbbá kimondja, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható. Az Rtv. 19. §- a értelmében a rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az Rtv.-ben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

a) A felek előadása megegyezik abban, hogy a panaszos kezeit hátra bilincselték, miután kivette az iratait rendőr kezéből. A rendőrség ezt azzal egészítette ki, hogy a panaszos el kívánta hagyni a helyszínt, valamint agresszív volt, ellenszegült, és az intézkedés során végig szidalmazta az intézkedő rendőröket. A panaszos a bilincseléssel kapcsolatban megjegyezte, hogy „ez nehezen sikerült”, mivel ki akart szabadulni a rendőrök fogásából.

A Testület álláspontja szerint a rendőrségi iratokból nem olvasható ki (az egyébként mozgáskorlátozott) panaszos olyan mértékű ellenszegülése, amely indokoltá tehetné volna a testi kényszerűségeknél nagyobb jogkorlátozással járó bilincselés alkalmazását, azonban megítélése szerint miután a panaszos kivette a rendőr kezéből az iratait, okkal merülhetett fel a gyanú, hogy elhagyva a helyszínt megpróbálja magát kivonni a hatóságok intézkedése alól.

Ezért a Testület úgy ítélte meg, hogy ugyan nem a rendőrség által megjelölt 48. § d) pontára alapítva, hanem szökésének megakadályozása érdekében, indokoltan és jogszerűen alkalmaztak bilincset a panaszossal szemben az intézkedő rendőrök. A panaszos a bilincseléssel szembeni ellenállásáról számolt be, ezért a Testület úgy foglalt állást, hogy jogszerűen alkalmaztak a rendőrök a bilincselés végrehajtása érdekében

testi kényszert. Ezek alapján a Testület a kényszerítő eszközök alkalmazása miatt nem állapította meg a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának megsértését.

b) A bilincsalkalmazás módját illetően a rendelkezésre álló adatok alapján, a Testület a kezek hátra bilincselését – figyelemmel a jogszabályi rendelkezésekre – arányosnak értékelte. Ugyanis a Szolgálati Szabályzat 41. § (6) bekezdés a) pontja alapján a kezek hátra bilincselése akkor is célszerű, ha a bilincsalkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet a szökéstől, márpedig a panaszos vonatkozásában ezen feltételek teljesültek.

Ezek alapján a Testület megállapította, hogy a kezek hátra bilincselésének jogszabályi feltételei fennálltak, ezért e vonatkozásban nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga.

c) A panaszos állítása szerint a folyosó lépcsőjének vaskorlátjához bilincselték, és ezt mindenki láthatta, aki ott közlekedett. A korláthoz körülbelül 20-30 percig volt bilincselve.

Ezzel szemben a Rendőrkapitányság úgy nyilatkozott, hogy a panaszost előállítását követően az előállító helyiségben helyezték el, nem bilincselték korláthoz.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (4) bekezdése határozza meg a bilincselés módjait, amelynek d) pontja indokolt esetben lehetővé teszi a tárgyhoz bilincselést. Az (5) bekezdés szerint tilos a tárgyhoz bilincselést járműben történő szállítás közben alkalmazni. Tilos a bilincs olyan módon való használata, amely indokolatlanul fájdalmat, sérülést okoz vagy jellegénél fogva megalázó. A (6) bekezdés c) pontja pedig úgy rendelkezik, hogy tárgyhoz bilincselésnek – az (5) bekezdésben meghatározott korlátozás mellett – akkor van helye, ha a személy önkárosításának, támadásának vagy szökésének megakadályozása, ellenszegülésének megtörése, vagy az intézkedés eredményes befejezése más módon nem biztosítható.

A Testület a felek előadása közötti ellentmondás miatt – egyéb bizonyítási eszköz híján – nem tudott megalapozott döntést hozni, hogy a panaszost érte-e alapjogsérelem, ezért arra az álláspontra jutott, hogy az emberi méltósághoz való jogséreleme nem megállapítható a kifejtettekkel kapcsolatban.

6) A panaszos állítása szerint hiába kérte, hogy feleségét és ügyvédjét felhívja, nem engedték meg neki. Miután megmotozták, elvették telefonját, és két emberrel összezárták egy fogdába.

a) Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e joggal élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. (Az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontja alapján a fogvatartott az, akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett).)

A rendőrség kifejezetten cáfolta a panaszos azon állítását, miszerint nem engedték meg neki, hogy jogi képviselőjét és hozzátartozóját értesítse. Az előállítás végrehajtásáról készített jelentés ugyanis rögzíti, hogy a panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján hozzátartozójának, képviselőjének kiértesítését nem kérte. A Rendőrkapitányság a Megyei Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat vezetőjének beszámolt arról, hogy a rendőrök

biztosították a panaszosnak a hozzátartozó, illetve más személy kiértesítését, azonban a panaszos ezzel a lehetőséggel nem élt. (A panaszos az előállított jogairól és kötelezettségeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről szóló tájékoztatást szóban megkapta, a tájékoztatás megértéséről szóló nyilatkozatot, amely tartalmazza a hozzátartozó, vagy védő kiértesítésének kérelmét, nem írta alá.) Ugyanakkor „Nyilatkozat” elnevezésű formanyomtatványon a hozzátartozó és a védő kiértesítésénél nem jelölték be a megfelelő részt, azaz, hogy a panaszos kérte-e a kiértesítést, vagy sem. **Ennek ellenére a többi rendőrségi iratok fényében a Testület nem tudott megalapozott döntést hozni a panaszos ezen sérelmével kapcsolatban, ezért a Testület arra a megállapításra, hogy a panaszos tisztességes eljárásához fűződő joga nem megállapítható.**

b) A letéti tárgyakról készített jegyzéken egy darab Nokia típusú mobiltelefont is feltüntettek.

A Szolgálati Szabályzat 31. § (5) bekezdése értelmében „az előállító egységben történő elhelyezést megelőzően a fogvatartott személynél lévő tárgyakról az 1. mellékletben meghatározott, letéti tárgyakról szóló, 3 példányos jegyzéket kell készíteni. A letétként kezelt fizetőeszközt címletenként és – amennyiben sorszámmal rendelkezik – sorszám szerint, a többi letétként kezelt tárgyakat megnevezésük, számuk és egyedi azonosítást lehetővé tevő jellemzőik feltüntetésével kell a jegyzékben feltüntetni. A jegyzék eredeti példánya a letét őrzési helyén, a másolati példányok közül egy a fogvatartottnál, egy pedig az átíró tömbben kerül elhelyezésre.”

A fogvatartott birtokában tartható tárgyak körét a rendőrségi fogdák rendjéről szóló 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet melléklete határozza meg. Az abban szereplő felsorolás nem tesz említést mobiltelefonról, tehát ezt a rendőrök a panaszostól kellő felhatalmazás alapján vették el.

A Testület ezért a mobiltelefon elvétele miatt nem állapította meg a panaszos tulajdonhoz való alapvető jogának megsértését.

c) A panaszost – mint személyi szabadságában korlátozott személyt – átvizsgálták. Az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

Tekintettel arra, hogy a Testület a fenti III. 4) pontban megállapította, hogy a rendőrök jogszerűen korlátozták a panaszos személyi szabadságát az előállításával, **úgy ítélte meg, hogy az Rtv. 31. § (1) bekezdése megfelelő jogalapot biztosított ruházatának átvizsgálásához, így nem sérült a panaszos emberi méltóságához való alapvető joga.**

7) A panaszbeadványt a Testület a részrehajlás-mentes eljárás követelményének az érvényesülése szempontjából is indokoltnak tartotta vizsgálni.

A részrehajlás-mentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése rögzíti, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A panaszbeadványban foglaltak alapján arra lehet következtetni, hogy a panaszos megkérdőjelezi a részlelhajlás-mentes intézkedés követelményének teljesülését a kifogásolt rendőri fellépéssel kapcsolatban. Erre vonatkozóan előadta, hogy a rendőrségre érve egy rendőr fogadta, aki azt mondta, hogy „béna bunkó... na végre a kezünkben vagy, miattad kellett egy hónapig bíróságra járni a fél osztálynak”. Miután a folyosó lépcsőjének vaskorlátjához bilincseltek, megjelent az a két rendőr, „akivel a panaszos ügye a bíróságon végződött, de őt felmentették, mert valótlan állítottak”, és kajánul nevettek. A panasz-kiegészítésben pedig az alábbiakról számolt be. V. r. törzsőrmesterrel, K. r. zászlóssal és K. r. törzsőrmesterrel találkozott korábban a bíróságon. Ők az előállításában nem vettek részt, „hacsak akkor nem, amikor a panaszos a kocsijával kanyarodott és egy rendőrt látott, de biztosan nem tudja megmondani, de a két intézkedő rendőr egyike sem volt a kanyarodásnál látott rendőr”. A panaszos nem tudja, hogy „ki küldte utána a két rendőrt”.

A Rendőrkapitányság tájékoztatása szerint nem történt meg, hogy két rendőr, akikkel a panaszosnak korábban jogvitája volt, kinevette a korláthoz bilincselte panaszost. Továbbá nem hangzottak el olyan kijelentések a rendőrök részéről, hogy „béna bunkó, na végre kezünkbe vagy, miattad kellett egy hónapig bíróságra járnia a fél osztálynak”. Ugyanakkor az intézkedésről készült jelentésből tudható, hogy a panaszossal szemben intézkedő rendőrök a H. úton anyagi kárral járt közlekedési baleset helyszínén forgalomirányítást hajtottak végre K. r. főtörzsőrmesterrel és Zs. r. főtörzsőrmesterrel, mielőtt intézkedés alá vonták volna a panaszost. K. r. főtörzsőrmester pedig azonos a panasz-kiegészítésben említett K. r. törzsőrmesterrel.

A Testület szükségesnek tartja megjegyezni, hogy a panaszost szabálysértés gyanúja miatt vonták intézkedés alá a rendőrök, és az intézkedéssel szembeni engedetlensége teremtette meg az előállításának jogalapját. (A panaszos magatartása pedig ahhoz vezetett, hogy jogszerűen alkalmazták a kényszerítő eszközt vele szemben.) Fontos hangsúlyozni azt is, hogy a rendőrség kifejezetten tagadta a részlelhajló rendőri fellépést alátámasztó mondatok elhangzását, és figyelemmel kell lenni arra is, hogy nem az a rendőr intézkedett a panaszossal szemben, akivel bírósági ügye volt, továbbá a Testület vizsgálata során nem merült fel egyéb olyan körülmény sem, amely alátámasztotta volna, hogy az intézkedés a panaszossal szemben indokolatlanul hátrányosabb volt. **Mindezekre tekintettel a Testület, úgy foglalt állást, hogy a rendőri fellépés módja megfelelt az Rtv. 13. § (2) bekezdésben rögzített részrehajlás-mentesség és az Alaptörvény XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében biztosított egyenlő bánásmód követelményének.**

8) A panaszos állítása szerint az egyik rendőr zárta le gépkocsiját, azonban az autó az út közepén maradt a forgalmat akadályozva. A panaszos a szabadon bocsátásakor kapta vissza a kulcsot és a leírt helyen találta a gépkocsit.

A rendőrségi jelentésből az állapítható meg, hogy valóban a rendőrök zárták le a panaszos autóját, azonban az is olvasható, a panaszos az M. úton félreállt, amikor intézkedés alá vonták.

A Testület az előadások között feszülő ellentmondást – amely abban rejlik, hogy a panaszos az út közepén parkolt, vagy félreállt – nem tudta feloldani, ezért arra az álláspontra helyezkedett figyelemmel a már idézett az Rtv. 2. § és 17. § alapvető szintű rendelkezéseire, hogy a tulajdonhoz való jog sérelme nem megállapítható.

9) A panaszos elmondása szerint hiába kérte, hogy az előállítás után vigyék vissza a kocsijához, vagy hívjanak egy taxit, mivel gyalog nem tudja megtenni az utat, a rendőrök megtagadták. A panaszos azonban le tudott inteni egy taxit, amely 1000 forintért vitte vissza a szabálytalanul az út közepén hagyott autójához.

A rendőrség tájékoztatása szerint panaszos előállítása után követelte a rendőröktől, hogy vigyék vissza a gépjárművéhez. A rendőrségnek azonban nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, amely szerint az intézkedés alá vont személyeket az intézkedés befejezését követően haza kell szállítania.

A GoogleMaps alkalmazás szerint a Rendőrkapitányság és az intézkedés helyszíne közötti távolság körülbelül 2,3 kilométer, amely gyalogosan 16 perc alatt tehető meg.

A Testület már több korábbi állásfoglalásában kimondta, ahogy a jelen esetben is ezt teszi, miszerint a rendőrségnek valóban nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, mely szerint az állampolgárokat egy-egy rendőri intézkedést követően haza, vagy az általa megjelölt más helyre kell szállítaniuk, vagy akár segédkezniük kellene az állampolgároknak ebben. Ugyanakkor a rendőrség működésére vonatkozó jogszabályok több olyan rendelkezést is tartalmaznak, melyek a rendőrséget általános, jogvédelmi és segítségnyújtási kötelezettséggel ruházzák fel. Az Rtv. már idézett 2. §-ának (1) bekezdése alapelvi szinten mondja ki, hogy: „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak.” Szükséges ezen túl megemlíteni a 17. § (1) bekezdésének előírását is, miszerint „a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”

A tárgyi esetben vitathatatlan, hogy a rendőrök nem nyújtottak semmiféle segítséget a mozgásszervi problémákkal küzdő panaszosnak abban, hogy visszajusson a körülbelül 2,3 kilométerre lévő gépkocsijához arra való hivatkozással, hogy a jogszabály nem ró ilyen kötelezettséget a rendőrségre. A Testület azt sem hagyhatta figyelmen kívül, hogy a letéti tárgyakról készített jegyzék (azaz a rendőrök rendelkezésére álló információk) szerint a panaszosnál mindössze 100 forint volt, ennek ellenére a rendőrök nem bizonyosodtak meg arról, hogyan tud visszajutni az autójához. A rendőrség az Rtv. 2. §-ban foglalt jogvédelmi kötelezettségéből következően csak akkor tagadhatták volna meg jogszerűen a panaszos visszaszállítását, ha előtte tisztázzák, hogy van-e módja visszajutni. **A Testület mindezekre tekintettel a vizsgált esetben indokoltnak tartotta megállapítani a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, amely sérelmet csekély mértékűnek ítélte meg.**

IV.

A Testület az ügy mérlegelése során úgy ítélte meg, hogy a közlekedési szabálysértés gyanújával összefüggésben foganatosított igazoltatás során nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez való joga. A Testület megítélése szerint a panaszos előállítására kellő jogalap birtokában került sor, azonban nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszos előállítása megfelelt-e az arányosság követelményének, ezért úgy ítélte meg, hogy e tekintetben a panaszos személyi szabadsághoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Testület ugyanakkor arra a megállapításra jutott, hogy a panaszos fogvatartásának az időtartama az elvégzett eljárási cselekményekkel arányban állt, azokhoz viszonyítva nem volt

szükségtelenül hosszú, ezért nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás időtartalma miatt. A Testület álláspontja szerint jogszerűen került sor a panaszossal szemben testi kényszer és bilincs alkalmazására, azonban a Testület arra a megállapításra jutott, hogy az emberi méltósághoz való jog nem megállapítható a panaszos azon kifogása kapcsán, miszerint őt a kapitányságon a lépcső korlátjához bilincselték. A Testület megítélése szerint jogszerűen került sor a panaszos mobiltelefonjának elvételére, és ruházatának átvizsgálására. A Testület az egymásnak ellentmondó előadások miatt ugyanakkor úgy foglalt állást, hogy alapjogsérelem nem megállapítható a szolgálati fellépésmód, a telefonkorlátozás, valamint azon sérelem kapcsán, amely arra vonatkozik, hogy a panaszos autóját az út közepén hagyták a forgalmat akadályozva. A Testület továbbá úgy vélte, hogy a rendőri fellépés módja megfelelt az Rtv. 13. § (2) bekezdésben rögzített részrehajlás-mentesség és az Alaptörvény XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében biztosított egyenlő bánásmód követelményének, ugyanakkor indokoltnak találta megállapítani a tisztességes eljáráshoz való jog csekély mértékű sérelmét, mert a rendőrök nem nyújtottak segítséget a panaszosnak, hogy visszajusson a gépkocsijához.

Mindezekre tekintettel a Testület állásfoglalását a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki, és az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdése szerint a panasz áttételéről döntött.

Budapest, 2013. november 26.

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag